

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΩΔΕΙΟΝ †

† ΑΘΗΝΩΝ

FESTIVAL SAINT-SAËNS

ΕΤΑΙΡ. ΔΙΑΦΗΜΙΣ. "ARS,"

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πέμπτη 7 Μαΐου 1920 ὥρα 6 μ. μ.

ΣΥΝΑΓΛΙΑ ΕΡΓΩΝ

(Festival)

SAINT-SAËNS

ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ARMAND MARSICK

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ Κ.

CAMILLE SAINT-SAËNS

ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΛΥΚΟΥΔΗ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Βιολίον

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Συμπεριλαμβανομένου και τού φόρου

	Πλατεία	Θεωρεία Α' σειράς μετά 5 εισόδων	Θεωρεία Β' σειράς κατ' άτομον	Θεωρεία Γ' σειράς κατ' άτομον	Υπερῶν
Τιμή εισιτηρίου	30.—	150.—	30.—	15.—	5.—
Φόρος	6.—	30.—	6.—	2.25	0.50
Πεντάλεπτον	0.05	0.25	0.05	0.05	0.05
	36.05	180.25	36.05	17.30	5.55

Ἐπί πλέον εἰσόδος Θεωρείων Α' και Β' σειράς Δρ. 36.05

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

- 1) II *Συμφωνία* C. SAINT-SAËNS
a) Allegro marcato ἔργον 55
b) Adagio
c) Scherzo presto
d) Prestissimo
ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας
- 2) a) *Rhapsodie d'Auvergne* C. SAINT-SAËNS
b) *Rêverie à Blidah* » »
c) *Marche Tcherkese* GLINKA-LISZT
Διὰ κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ κ. Saint-Saëns.
- 3) *Septuor* C. SAINT-SAËNS
a) Prélambule ἔργον 65
b) Menuet
c) Intermède
d) Gavotte et Final.
*Διὰ σάλπιγγα, κλειδοκύμβαλον καὶ ὀρχήστραν ἐγχόρδων.
Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ὁ κ. C. Saint-Saëns
Τὸ σόλο τῆς σάλπιγγος ὁ κ. Σπ. Μεταλληνός.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

- 4) III *Concerto pour violon* C. SAINT-SAËNS
a) Allegro non troppo ἔργον 61
b) Andantino quasi Allegretto
c) Molto moderato maestoso
*ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Εὔσταθίου-Ανκούδη
καὶ τῆς ὀρχήστρας.*
- 5) *Wedding Cake* C. SAINT-SAËNS
Caprice-valse ἔργον 76
*ὑπὸ τοῦ κ. C. Saint-Saëns
καὶ ὀρχήστρας ἐγχόρδων.*
- 6) *Ἡ νεότης τοῦ Ἡρακλέους* C. SAINT-SAËNS
Συμφωνικὸν ποίημα ἔργον 50
ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.
- 7) *Marche Militaire Française* C. SAINT-SAËNS
ἐκ τῆς Suite Algérienne ἔργον 60
ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

Camille Saint-Saëns

Ο κ. Κάμιλλος Σαιν-Σάνς, ὅστις κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ εἰς τὸν παγκόσμιον θαυμασμόν, ὁ καλλιτέχνης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου χαιρετῶμεν τὸν κατ' ἐξοχὴν μουσικὸν τὸν μὴ περιοριζόμενον εἰς ὠρισμένον εἶδος δημιουργίας ἀλλὰ τὸν παρουσιαζόμενον εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τῆς τέχνης, ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1835. Ἀπὸ τοῦ 1842 ἦτο ἤδη μαθητὴς τοῦ *Stamaty*, κοινοῦ μουσικοῦ, ἀλλὰ εὐσυνειδήτου διδασκάλου τοῦ κλειδοκμβάλου. Ὁ ἄσημος αὐτὸς μουσικὸς προητοίμασε καλῶς τὸν μέλλοντα καλλιτέχνην, ὅστις ἄλλως ἐδείκνυε ἐξαιρετικὴν κλίσιν τόσον διὰ τὸ κλειδοκμβάλον ὅσον καὶ διὰ τὸ ὄργανον. Τὴν ἁρμονίαν ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν *Malden*, τὴν φωνήν καὶ τὴν σύνθεσιν ἀπὸ τὸν *Halévy*.

Εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μουσικῶν κριτικῶν ὁ κ. *de Fourcaud* ἀναφέρει διὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τοῦ Σαιν Σάνς τὰ ἐξῆς: «Ἐνθουμοῦμαι πάντοτε τὰς διηγήσεις περὶ τῶν παιδικῶν του χρόνων, τὰς ὁποίας κάποτε μοῦ ἔκαμεν ἡ θαυμασία μητέρα του. Εἶχε διακρίνει εἰς τὴν φύσιν τοῦ παιδιοῦ της τὸ θεῖον δῶρον τῆς μουσικῆς σχεδὸν ἀπὸ τὸ βρεφικὸν λίκνον. Ὅλοι οἱ κρότοι ὅσους ἤκουε τὸν ἀπασχόλουν. Ἄκουε προσεκτικὰ τὸν ἤχον τοῦ ἔκκρομοῦς, τοῦ ὁποίου εὗρισκεν ἀμέσως τὸν ἀκριβῆ τόνον ἐπὶ τοῦ κλειδοκμβάλου. Εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς ἔργου τοῦ *Grétry* δὲν τὸν ἐδυσκόλευε καθόλου. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν ἡ μνήμη του ἦτο τόσον ἐξησκημένη, ὥστε ἔγραφε καὶ ἐνηρμόνιζε πᾶσαν μελωδίαν τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπηγόρευεν ἄλλος. Συνέθετε μάλιστα καὶ μικρὰ τεμάχια καλὰ τονισμένα καὶ μὲ πολὺ περιέργους ρυθμούς».

Τὸ 1846, ἀναφέρει ἀκόμη ὁ κ. de Fourcaud, ὁ καθηγητὴς τοῦ Σαιν-Σάνς, *Stamaty*, προέτεινε νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινόν. Ἡ κ. Σαιν-Σάνς, φοβηθεῖσα ὀλίγον, ἐζήτησε μίαν προηγουμένην δοκιμὴν. Συνηθροίσθησαν τὸ βράδυ οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας καὶ μερικοὶ ἐρασιτέχνη. Ὁ μικρὸς Κάμιλλος ἔπαιξε, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Σταμάτη, μίαν σονάταν τοῦ Μότσαρτ διὰ τέσσαρας χεῖρας· κατόπιν ἐξετέλεσε μόνος μερικὰς φυχὰς τοῦ Μπάχ καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ διπλοῦν κουαρτέτο ἐν *concerto* τοῦ Hummel καὶ τὸ *concerto* εἰς *Mi ♯* τοῦ Μπετόβεν. Ἦτο τοσαύτη ἡ ἐπιτυχία ὥστε ὁ Κάμιλλος *Pleyel* προέτεινε νὰ ὀργανώσῃ χάριν τοῦ παιδίου εἰδικὴν ἐσπερίδα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν του.

Ἡ ἐσπερὶς ἔγινεν.

Ὁ Κάμιλλος Σαιν-Σάνς ἔπαιξεν ἐκ μνήμης τὸ *concerto* εἰς *Si ♯* τοῦ Μότσαρτ καὶ τὸ *concerto* εἰς *Mi ♯* τοῦ Μπετόβεν, μίαν φούγκαν καὶ ἐν ἔργον τοῦ Χαϊνδελ, ἐν πρελούδιο καὶ μίαν φούγκαν τοῦ Μπάχ, μίαν *toccata* τοῦ Καλκμπρέννερ, πρόγραμμα λίαν τολμηρόν, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει τὰ μηδαμινὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν τὰ προγράμματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. «Τὴν 18 Νοεμβρίου 1852, ὁ Σαιν-Σάνς παρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν ὡς συνθέτης. Ὑπῆρχε, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μία ὀρχήστρα διευθυνομένη ἀπὸ τὸν *Seghers*, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζαν «Ἐταιρίαν τῆς Ἀγ. Καικιλίας» καὶ ἡ ὁποία διὰ πρώτην φορὰν ἔκαμνε δοκιμαστικὰς λαϊκὰς συναυλίας. Ὁ *Seghers* εἶχε δεχθῆ πρός ἐκτέλεσιν μίαν Συμφωνίαν εἰς *la* ἔλασσον, ἀνέκδοτον καὶ ἀγνώστου μουσικοῦ. Ἡ συμφωνία αὕτη ἐγένετο εὐμενῶς δεκτή. Οἱ καλλιτέχνη διέκριναν τὴν τάξιν καὶ τὴν κανονικότητα τῆς ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων, τὸν πλοῦτον τῶν ἁρμονιῶν, τὴν σαφήνειαν τοῦ ὕφους καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἐνορχηστρώσεως. Ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου μέρους τίποτε δὲν ἐφάνερονεν ἀπειρίαν ἢ δισταγμόν. Τίνος ἦτο λοιπὸν τὸ ἔργον αὐτό; — Κανενὸς παλαιοῦ συνθέτου ἀναμφιβόλως, γνωρίζοντος ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης καὶ ἴσως Γερμανοῦ τὴν καταγωγὴν. — Ὅχι: ἦτο ἐνὸς δεκαεξαετοῦς Γάλλου, ἐνὸς ἐφήβου ὀνομαστοῦ ἤδη καὶ ἔχοντος μεγάλα χαρίσματα ἐκτελεστοῦ εἰς τὴν τέχνην τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ ἀλήθεια ἐγνώσθη. Ἦλθεν ἐπίσης εἰς φῶς ὅτι τὸ ἔργον ἀνέμενε τὴν

σειράν του πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους. Φυσικά, αἱ κρίσεις ἤρχισαν νὰ γίνονται μᾶλλον ἐπιφυλακτικαί. Ἀπὸ πλάνην αἰώνων ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν νεότητα».

Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου του ὑπῆρξε πολὺ δύσκολος. Ἐπιτυχὸν μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸ «Βραβεῖον τῆς Ρώμης» ὁ Σαιν-Σάνς ἐγκατέλιπε τὸ Ἰνστιτοῦτον διὰ νὰ χαράξῃ ἰδικόν του δρόμον. Οἱ σταθμοὶ τῆς πορείας του πρὸς τὴν δόξαν ἐξαλείφονται πρὸ τοῦ ἐπιευχθέντος ἀποτελέσματος. Ἄς ὑπενθυμίσωμεν μόνον ὅτι τὴν 2 Ἰουνίου 1906 ἐχωρτάζεται εἰς τὴν αἴθουσαν Pleyel ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς ἀξιωματημονεῦτου ἐκείνης ἐσπερίδος τοῦ 1846, καθ' ἣν ὁ μέλλων συνθέτης τοῦ «Σαμφῶν καὶ Δαλιδὰ» ἔκαμε τὰ πρῶτα του βήματα. Ὁ διδάσκαλος στρεφόμενος πρὸς τοὺς φίλους, οἵτινες εἶχον συναθροισθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν Pleyel, ἀνέγνωσε τοὺς χαριτωμένους αὐτοὺς στίχους :

*Cinquante ans ont passé depuis qu'un garçonnet
De dix ans, délicat, frêle, le teint jaune,
Mais confiant, naïf, plein d'ardeur et de joie,
Pour la première fois, sur cette estrade, en proie
Au démon séduisant et dangereux de l'art,
Se mesurait avec Beethoven et Mozart.*

*..... Je n'étais qu'un enfant
A mes débuts; trop jeune alors, et maintenant
Trop... non! N'insistons pas. La neige des années
Est venue, et les fleurs sont à jamais fanées,
Naguère si légers, mes pauvres doigts sont lourds;
Mais qui sait? Au foyer le feu couve toujours;
Si vous m'encouragez, peut être une étincelle,
En remuant un peu la cendre, luira-t-elle.*

Ζωηραὶ ἐκδηλώσεις καὶ φρενηνώδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τοὺς λόγους τούτους· ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν τὰ «σκληρὰ δάκτυλα» ἔξετέλουν μὲ ἐδκινησίαν καὶ ζωηρότητα ἀξιοθαύμαστον, ἐν νέον concerto (τὸ 5^{ον} ἔργον 103). Ὁ σπινθὴρ τῆς ἐμπνεύσεως ἐξηκολούθει νὰ λάμπῃ ἀκόμη ἐπ' ἀρκε-

τόν, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη εἰς τὸν συνθέτην νὰ δώσῃ ἀπὸ σκηρῆς τὴν **Δηϊάνειραν**, τὴν χαριτωμένην ἰσπανικὴν φαντασίαν **Λόλα, Παρούσαις, Ἄνδρομάχη, οἱ Βάρβαροι, Larroumet**. Ἀκολουθοῦν ἡ **Ἑλένη** καὶ τέλος ὁ **Πρόγονος** ἐκτελεσθεῖς εἰς Μόντε - Κάρο. Μὴ λησμονῶμεν καὶ δύο ἔργα ἄνευ μουσικῆς, ὁ **Βασιλεὺς Αρερί** καὶ ὁ **Βατροκεφάλος** περιέργως λυρικὴ φαντασία γραφεῖσα πρὸ πολλοῦ ἀλλ' ἐκτελεσθεῖσα μόνον κατὰ τὸ 1902 εἰς τὸ θέατρον **ᾠδεῖον**.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Σαιν - Σάνς εἶνε σημαντικὸν καὶ πολυσχιδές. Ἴδου ἡ σειρὰ τῶν σπουδαιότερων ἔργων του κατὰ κατηγορίας συμφώνως πρὸς τὸν κατάλογον τοῦ κ. Croze, συνεργάτου του διὰ τὸ ὠραῖον μπιλλέττο **Javotte**, κατάλογον κατ' ἀνάγκην ἡμιτελῆ προκειμένου περὶ ζῶντος συνθέτου.

Ἔργα δραματικὰ καὶ λυρικά. — **Οἱ Γάμοι τοῦ Προμηθέως**, ὠδὴ βραβευθεῖσα εἰς τὸν διεθνή διαγωνισμὸν τῶν Παρισίων, 1867· **la Princesse Jaune**, κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξιν, 1876· **Le Timbre d'argent**, λυρικὸν δράμα 4 πράξεις, 1877· **Σαμψὼν καὶ Δαλιδά**, μελόδραμα εἰς 4 πράξεις τοῦ **F. Lemaire** (Βασιμαρῆ 1877, Παρίσιοι 1892)· **Etienne Marcel**, μελόδραμα 1879· **Ἡ Λύρα καὶ ἡ Ἄρπα**, ὠδὴ 1879· **Ἀντιγόνη**, μουσικὴ διὰ τὸ δράμα τοῦ Σοφοκλέους, **Ἐρρῆκος VIII**, μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, 1883· **Περσεφόνη**, λυρικὸν δράμα εἰς 4 πράξεις, 1887· **Ascanio**, 5 πράξεις, 1890· **Φρόνη**, κωμικὸν μελόδραμα, 1893· **Frédégonde**, λυρικὸν δράμα, 1895· **Σιηνὴ ἐκ τοῦ Ὁρατίου**, **Javotte**, μπιλλέττο, 1896· **Δηϊάνειρα**, μουσικὴ διὰ τὸ ἀρχαῖκὸν δράμα τοῦ **Louis Gallet**.

Ἔργα συμφωνικά. — **Πρώτη Συμφωνία εἰς Μί ἢ Δύσις καὶ Ἀνατολὴ** (ἐμβατήριον) ἢ **Ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης**, ὁ **Μακάβριος χορός**, ἡ **Νεότης τοῦ Ἡρακλέους**, **Φαέθων**. Συμφωνικά ποιήματα. — **Suite δι' ὀρχήστραν Marche Héroïque**· **Δευτέρα Συμφωνία εἰς λα ἑλ.** **Suite algérienne**· **Μία Νῦξ ἐν Λισσαβῶνι**· **Jota aragonese**· **Τρίτη Συμφωνία εἰς ντο ἑλ.** μετὰ ὄργανου καὶ κλειδοκυμβάλου· **Ὑμνος εἰς τὸν Βικτωρα Οὐγγώ**.

Ἔργα θρησκευτικά.—**Λειτουργία, Ὁρατόριον τῶν Χριστουγέννων, Ψαλμὸς VIII, Ave verum, O salutaris, Tantum ergo, Veni creator, Requiem, Ψαλμὸς XVIII** κτλ.

Ἔργα διὰ solo καὶ ὀρχήστραν.—**Ταραντέλλα** (πλαγίαυλος καὶ εὐθύ-
αυλος), **Introduction et Ronodo** (βιολίον), **5 concertos** διὰ
Κλειδοκύμβαλον, **3 concertos** διὰ βιολίον, **1 concerto** διὰ βιολον-
τέλλον, **Africa, Rapsodie A d'uvergne** κτλ.

Μελωδία, διωδία, **trios, quatuors** κτλ.

Ὁ κ. Σαιν-Σάνς εἶνε ἐπίσης συγγραφεὺς πολλῶν ἔργων καταπολεμῶν
τὰς βαγνερείους τάσεις τῶν συναδέλφων του ἐδημοσίευσεν μίαν αἰσθητικὴν με-
λέτην: **Ὑλισμὸς καὶ Μουσικὴ** (1882). Ἔγραψεν ἐπίσης: **Ἀρμονία καὶ**
Μελωδία (1885), **Ὁ Κάρολος Γκουνῶ καὶ ὁ Λὸν Ζουὰν τοῦ Μότσαρτ.**
Σημειώσεις ἐπὶ τῶν σκηνογραφιῶν τῶν θεάτρων τῆς ἑρωμαϊκῆς
ἀρχαιότητος (1886) **Προβλήματα καὶ Μυστήρια** κτλ.

Ὁ κ. Σαιν-Σάνς ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν
εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ *Reber* τὸ 1881· εἶνε ἐπίσης μέλος τῆς Ἀκαδημίας
τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῶν Βρυξελλῶν, τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν
τῆς Στοκχόλμης καὶ Διδάκτωρ τῆς Μουσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καν-
ταβρυγίας.

Ὁ διακεκομμένος μουσουργὸς ἔχει ἐπίσης τιμηθῆ διὰ τοῦ Μεγαλο-
σταύρου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

(Κατὰ τὸν *Camille le Senne*)

Ἡ 2^α Συμφωνία τοῦ *Sain - Saëns* ἐξετελέσθη τὸ πρῶτον εἰς συναυ-
λίαν δοθεῖσαν παρ' αὐτοῦ τοῦ συνθέτου, ἐν τῇ αἰθούσῃ *Pleyel* τῶν Πα-
ρισίων, τὴν 28 Φεβρουαρίου 1862. «Τὸ ἔργον τοῦτο, λέγει ὁ *Jules*
Tiersot, ἀποκαλύπτει τὴν λεπτότητα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ συνθέτου. Εἰς ὅλα
τὰ σημεῖα τηρεῖται ἡ ἀπαιτουμένη ἀναλογία: οἱ ρυθμικοὶ τύποι εἶνε σαφεῖς
καὶ ἀκριβεῖς, ἡ πολυφωνία εἶνε ἀπολύτως ἰσορροπημένη καὶ ἡ ὀρχήστρα,
ἰσχυρὰ ὅταν πρέπει, ἔχει διαπάνειαν ἐπιτρέπουσαν νὰ διακρίνωμεν καὶ τὴν
ἐλαχίστην λεπτομέρειαν». Διὰ τὴν ἐνορχήστρωσιν τοῦ ἔργου τούτου ὁ συν-

θέτης ἐχρησιμοποίησε μόνον 2 πλαγιαύλους, 2 δξναύλους, 2 εἰθναύλους, 2 βαρναύλους, 2 κόρνα, 2 σάλπιγγας, 2 τύμπανα, καὶ τὰ ἔγχορδα συνεπῶς τὴν κλασσικὴν ὀρχήστραν ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν τῆς λέξεως, καθότι ὁ μικρὸς πλαγιαύλος παρεμβαίνει μόνον εἰς τὸ finale. Ὁ Brahms ἔλεγε διὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς συνθέσεως.

Ἡ νεότης τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡ μυθολογία ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν εἶδεν ἐνώπιόν του νὰ ἀνοίγωνται δύο δρόμοι: τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας. Ἀδιάφορος εἰς τὰ θέληγτρα τῶν Νυμφῶν καὶ τῶν Βακχῶν, ὁ ἦρωα ἐκλέγει τὴν ὁδὸν τῶν ἀγόνων καὶ τῶν μόχθων καὶ εἰς τὸ τέλος βλέπει διὰ μέσου τῶν φλογῶν τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀθανασίας.